

Мій шлях

Леся Українка

На шлях я вийшла ранньою весною
І тихий спів несмілий заспівала,
А хто стрівався на шляху зо мною,
Того я щирий серденьком вітала:
"Самій не довго збитися з путі,
Та трудно з неї збитись у гурті".

На шлях я вийшла ранньою весною
І тихий спів несмілий заспівала,
А хто стрівався на шляху зо мною,
Того я щирий серденьком вітала:
Непевна путь, мій друже, в нас обох, –
Ходи! Шлях певний швидше знайдем вдвох.

Ох, довгий шлях сей, тяжко йти по йому,
Найтяжчий для того, хто самотній!
Та не сама я на шляху тяжкому,
Я не сама мандрую в світ широкий.
"Самій не довго збитися з путі,
Та трудно з неї збитись у гурті".

Я йду шляхом, пісні свої співаю;
Та не шукайте в них пророчої науки, –
Ні, голосу я гучного не маю!
Коли ж хто сльози ллє з тяжкої муки, –
Скажу я: "Разом плачмо, брате мій!"
З його плачем я спів з'єднаю свій,

Бо не такі вже гіркі сльози – спільні.
Коли ж на довгому шляху прийдеться
Мені почути співи гучні, вільні, –
В моїй душі для них луна знайдеться.
Сховаю я тоді журбу свою
І пісні вільної жалем не отрую.

Коли я погляд свій на небо зводжу, –
Нових зірок на йому не шукаю,

Я там братерство, рівність, волю гожу
Крізь чорні хмари вглядіти бажаю, –
Тих три величні золоті зорі,
Що людям сяють безліч літ вгорі...

Чи тільки терни на шляху знайду,
Чи стріну, може, де і квіт барвистий?
Чи до мети я певної дійду,
Чи без пори скінчу свій шлях тернистий, –
Бажаю так скінчити я свій шлях,
Як починала: з співом на устах!

Коли кому замріють тії зорі,
І він їх привітає гімном вільним,
Хоч не побачу я нічого у просторі,
Не назову співця я божевільним.
Бо часом ясний промінь світовий
Не видно через порох шляховий...